

LBRIS

SARAH LARK

We know
books

În umbra arborelui kauri

TRILOGIA KAURI

volumul 2

CAPITOLUL 1

– Și până acum a studiat în particular?

Miss Partridge, directoarea renumitei Otago Girls' School din Dunedin, le aruncă lui Matariki și părinților ei o privire severă.

Matariki rămase senină. I se părea cam ciudată această doamnă în vârstă, cu lornion și îmbrăcată în negru. Miss Partridge arăta de vârsta bunicii ei din satul maorilor, dar acolo nimeni nu purta lornion sau ochelari. Directoarea nu i se părea amenințătoare. Nu o intimidă nici camera cu mobilier negru, fără îndoială importat din Anglia, perdelele cu volane grele care acopereau ferestrele înalte și numeroasele rafturi cu cărți de lângă pereți. Matariki considera straniu doar comportamentul mamei ei. Pe tot timpul călătoriei de la Lawrence la Dunedin, aceasta fusese nervoasă, aproape isterică, îi tot criticase hainele și ținuta, de parcă ea ar fi trebuit să prezideze examenul la care fiica sa era supusă astăzi.

– Nu direct, m...

Lizzie Drury abia se stăpâni să nu i se adreseze directoarei cu slugărnicie „madam” și se și imagină executând o reverență. Reveni însă repede la realitate. Era de peste zece ani căsătorită și stăpână la Elizabeth Station, o fermă din Lawrence. Trecuse mult timp de când lucrase ca servitoare,

dar nu se putea controla, se simțea încă intimidată de comportamentul distins.

– Miss Partridge, spuse ea încercând să folosească un ton ferm. De fapt, fiica noastră a frecventat școala din Lawrence. Însă așezarea se destramă de când căutătorii de aur au început să plece. Ce a mai rămas, eh, noi am dori să nu mai trimitem copiii acolo. De aceea, în ultimul an, am apelat la instruirea în particular. Oricum, între timp, instituția noastră nu mai face față.

Lizzie își aranjă cu o mișcare nervoasă coafura. Părul ei buclat, blond-închis, era strâns cuminte sub o pălărioară cochetă. Poate prea cochetă? Față de ținuta demnă, dar întu-necată ca o cioară a lui Miss Partridge, albastrul gingaș și podoaba florală pastelată erau prea îndrăznețe. Dacă ar fi fost după Lizzie, ar fi scos din colțul cel mai ferit al șifonierului pălărioara legată cu bentiță sub bărbie, pentru a părea mai serioasă. Totuși, Michael nu fusese de acord.

– Mergem la o școală, Lizzie, nu la o înmormântare! îi spusese el râzând. O vor accepta pe Riki. De ce nu? Este un copil dezghețat. Și dacă nu va fi așa... asta nu-i singura școală de fete din Insula de Sud!

Lizzie se lăsase înduplecată, dar sub privirea severă a directorului plecă ochii în podea. Pentru că deși Otago Girls' School nu era unică, Matariki era cu siguranță un caz special...

Miss Partridge își făcea de lucru cu Iornionul și privea dezaprobator:

– Acesta este un lucru interesant, micuț, zise adresându-i-se de această dată lui Matariki, în loc de a vorbi cu părinții. Tu ai... cât a zis?... exact unsprezece ani. Și instituția ta este deja depășită? Trebuie să fii un copil cu adevărat dotat!

Matariki, căreia ironia îi scăpase, afișă un zâmbet care de obicei topea toate inimile.

– Bunicile spun că aș fi deșteaptă, confirmă ea cu o voce melodioasă. Aku crede că aș putea dansa mai multe *haka* decât toate celelalte fete de aceeași vârstă cu mine. Și Haeata zice că aș putea deveni *tohunga*, tămăduitoare, dacă aș învăța în continuare botanica. Și Ingoa...

– Dar câte bunici ai tu, copilă? întrebă Miss Partridge nedumerită.

În timp ce număra în gând bătrânele tribului, ochii mari, căprui-deschis ai lui Matariki, se îngustară. Nu dură mult – și la socotit fata era avansată pentru vârsta ei, lucru pentru care erau mai puțin răspunzători profesorii ori „bunicile“, și mai mult calculata ei mamă.

– Șaisprezece, răspuse ea.

Miss Partridge își îndreptă din nou privirea albastră-apoasă spre părinții lui Matariki.

– Se referă la femeile bătrâne ale tribului maori din vecinătate, o lămuri Michael. La Ngai Tahu se obișnuiește să numești bunică toate femeile în vârstă. Lucrul este valabil și pentru bunic, mătușă ori unchi, uneori și pentru mamă.

– Fata nu este copilul dumneavoastră?

Acest gând păru că o mai liniștește pe Miss Partridge. Matariki nu prea semăna cu părinții ei. Michael Drury avea părul negru ca și fiica lui, dar ochii lui sclipeau precum cerul Irlandei, iar limba îi trăda și ea originea. Avea fața colțuroasă, nu rotundă ca a lui Matariki, și tenul mai deschis. Fata ar fi putut moșteni de la mama ei figura delicată și părul, dar părul lui Lizzie era mai degrabă creț, în timp ce al lui Matariki era ondulat. În plus, Lizzie avea ochii albaștri-deschis. Fata nu moștenise de la niciunul dintre cei doi nuanța de chihlimbar a ochilor.

– Nu, nu! clătină Michael Drury energic din cap. Firește că Matariki este fiica noastră.

Lizzie îi aruncă o privire scurtă, vinovată, dar Michael nu îi răspunse, ci ținu piept nemulțumirii evidente a directoarei. Michael avea defectele lui, printre care un mod glumeț de a vorbi, care astăzi o scotea din fire pe Lizzie. Dar el își ținea promisiunile, cum era și aceea pe care Lizzie i-o smulsese la nașterea lui Matariki: nu îi vei reproșa copilului ce este și ce a fost mama lui.

De fapt, niciodată, Michael nu pusese problema paternității, cu toate că, la scurt timp după nașterea lui Matariki, devenise evident că nu el concepusese această zână cu pielea întunecată și ochi căprui. Singura remarcă făcută atunci pe această temă a fost alegerea numelui.

– Nu o vei numi Mary, spusese Lizzie și plecase rușinată privirea.

Mary Kathleen, iubirea din adolescență a lui Michael, ar fi devenit astfel nașă a copilului. Michael aprobă dând din cap.

Lizzie își îndreptă spatele. Directoarea nu putea să creadă că Matariki era fata amândurora. Dacă se pricepea cât de puțin la biologie, trebuia să știe că doi oameni cu ochi albaștri nu puteau procrea un copil cu ochi căprui.

– Eu sunt mama ei, spuse cu hotărâre Lizzie. Și, de altminteri, ea este un copil al stelelor.

Așa o numise odată Hainga, femeia albă a tribului maori. Copilul fusese conceput în vârtejul sărbătorii Tou-Hou. Când constelația Matariki se ivea prima dată pe cerul nocturn al Insulei de Sud, maorii sărbătoreau Anul Nou.

Miss Partridge se încruntă din nou.

– Deci nu este doar foarte dotată, ci și de origine divină, remarcă ea.

Matariki o fulgeră cu privirea pe directoare, dar fără răutate. Și cu toate că vorbele femeii nu îi erau prea clare, simți că o răniseră pe mama ei. Și ea nu va permite asta.

– Haikina spune că sunt o fiică de căpetenie! rosti ea argumentul hotărâtor. Adică un fel de prințesă. Așa cred și eu.

Lizzie se stăpâni să nu zâmbească. Și ea crezuse odată așa ceva. Pe Kahu Heke, tatăl lui Matariki, îl ademenise în speranța că îi va fi regină. Dar lucrurile evoluaseră cu totul altfel și Haikina avusese dreptate să nu îi spună lui Matariki totul.

Privirea lui Miss Partridge deveni și mai răuvoitoare, însă Michael interveni. Trebuia să o facă, nu mai suporta să asiste cum Lizzie era umilită de această matroană impertinentă.

– Miss Partridge, ea este Matariki Drury, fiica lui Michael și a lui Elizabeth Drury. Așa este consemnat în registrul pentru nașteri din Dunedin și vă rugăm să o acceptați astfel. Fiica noastră este un copil inteligent, dar eu nu aș califica aptitudinile ei ca fiind supranaturale. Institutoarea ei, Haikina, a frecventat școala misionară. Știe bine să scrie și să citească, ceea ce i-a învățat cu dragoste și pe copiii noștri. Dar nu vorbește nici limba franceză și nici latina, și nu o poate pregăti pe Matariki nici pentru studii și nici pentru o căsătorie cu un bărbat de același statut social.

Michael pronunță „de același statut social“ aproape amenințător. Miss Partridge trebuia să se supună și să nu îl contrazică. În ultimii ani, el și Lizzie făcuseră din ferma din Lawrence dacă nu o moșie, măcar o fermă de succes pentru creșterea oilor. Nu se concentraseră atât de mult pe producția de lână, cât pe cea de animale de calitate. Împerecherile planificate și uneori și experimentele pentru sporirea producției de lână de calitate erau mai ușor de realizat într-o întreprindere mică decât în fermele mari împovărate de problemele cu pășunatul și tunsul animalelor. Berbecii și oile de prăsilă de la

Elizabeth Station aveau cele mai mari prețuri la licitații, și soții Drury erau nume respectate în domeniu.

Lizzie însă se simțea inferioară când erau invitați la întâlnirile asociațiilor crescătorilor de oi sau la balurile acestora. Soții Drury proveneau din medii modeste, iar Michael mai ales nici nu se străduia să învețe bunele maniere. Lizzie depunea eforturi, dar era timidă. În fața unor familii ca Warden, de la Kiward Station, sau Barrington și Beasley, din Canterbury, îi pierdea mai întâi zâmbetul care de obicei făcea minuni, apoi și vocea. Matariki jurase că nu va mai accepta asta. Școala de fete Otago trebuia să o învețe cum să facă acest lucru.

În plus, Matariki nici nu era timidă. Nu s-a speriat când Miss Partridge a binevoit, în final, să îi pună câteva întrebări pentru a-i testa cunoștințele și să îi dea câteva probleme de aritmetică. Cu o voce clară și fără urmă de accent irlandez sau cockney londonez, cu care Lizzie luptase toată viața, a trecut de toate verificările. Pentru că Haikina fusese institutoarea ideală. Tânăra maori învățase la școala misionară o engleză lipsită de accent.

Matariki așteptă plictisită ca Miss Partridge să îi corecteze dictarea. După care, directoarea păru mai binevoitoare. Matariki greșise doar la un cuvânt foarte dificil.

– Deci în ce privește nivelul cunoștințelor nu am obiecții, concluzionă Miss Partridge. Însă, să vă fie clar că... ăă... Mata... ăă... riki va fi aici singura fată cu o astfel de origine exotică.

Michael vru să reacționeze din nou, dar Miss Partridge ridică mâna spre a-l calma.

– Vă rog, Mr. Drury, vă spun asta cu cele mai bune intenții. Noi avem aici fete, da, din cele mai bune familii din Canterbury și Otago, și unii dintre acești copii... hm... nu sunt obișnuiți...

Pentru Michael, asta fusese prea mult. Răbdarea nu era punctul lui forte. Ar fi preferat să se ducă la cea mai

apropiată școală. O fi institutul lui Miss Partridge cea mai bună școală de fete din Otago, dar slavă Domnului că nu era și singura din Insula de Sud a Noii Zeelande! Pe de altă parte, în niciun caz nu o mai putea pune pe Lizzie într-o asemenea situație. Deja arăta ca o pisicuță speriată.

– Vă spun asta spre binele fiicei dumneavoastră, zise Miss Partridge. Cei mai mulți dintre acești copii îi consideră pe maori în cel mai bun caz servitori. Fiicei dumneavoastră nu îi va fi ușor.

Lizzie se ridică. Cu fruntea sus și cu ținuta dreaptă, părea mai înaltă și mai sigură pe sine. Pentru prima dată în această zi, arăta ca femeia albă despre care în tribul Ngai Tahu se vorbea cu mai mult respect decât despre oricine altcineva din Insula de Sud: această *pakeha wahine* avea pentru ei mai multă *mana* decât majoritatea războinicilor.

– Miss Partridge, viața nu este ușoară, spuse ea calmă. Și dacă Matariki nu învață asta în cele mai vitrege condiții, prin contactul cu câteva fete răzgâiate și limbute ale unei școli de fete, atunci nu va fi bine.

Miss Partridge o privi pentru prima oară mirată pe vizitatoarea ei. O considerase un fel de șoricel cenușiu, iar acum...

Și Lizzie încă nu terminase:

– Poate că vă veți obișnui cu numele ei, dacă va putea să frecventeze școala aceasta. O cheamă Matariki.

Mrs. Partridge strânse din buze.

– Mda... și despre asta va mai trebui să discutăm. Nu am putea să îi spunem Martha?

– Bineînțeles că o trimitem la Otago Girls' School!

Familia Drury se despărți de Miss Partridge fără să fi stabilit ceva despre acceptarea lui Matariki la școală și, imediat ce ajunseră în stradă, Michael începu să o beștelească pe

„această muiere impertinentă“. Lizzie îl lasă să se descarce o vreme, gândindu-se că se va potoli când va scoate caii din grajdul închiriat. Și după ce făcu acest lucru și aduse în discuție școala catolică pentru fete Sacred Heart, își susținu cu energie punctul de vedere.

– Otago este cea mai bună școală, tu însuși ai auzit că baronii fermelor de oi își trimit fetele aici. Și vor să o accepte pe Matariki. Ar fi o prostie să renunțăm.

– Fetișcanele astea bogate îi vor transforma viața într-un iad! ripostă Michael.

Lizzie zâmbi:

– După cum deja i-am dat de înțeles lui Miss Partridge, iadul nu constă în canapele de pluș, mobilier englezesc și clase bine încălzite. Or mișuna câțiva drăcușori și pe acolo, dar cu siguranță nu atât de mulți ca la închisoarea Newgate și la Wicklow Gaol, și în taberele australiene pentru deținuți sau în taberele neozelandeze ale căutătorilor de aur. Noi am supraviețuit tuturor acestora, Michael, și tu nu vrei să o lași pe Matariki să meargă la o școală de fete?

Michael îi aruncă o privire ușor rușinată, în timp ce înhăma caii.

– Ea este o prințesă, zâmbi el, și apoi i se adresă fetei: Vrei să te duci la școala aceasta, Matariki?

Matariki ridică din umeri.

– Hainele sunt frumoase, comentă ea și arată câteva fete care treceau pe lângă ei în uniformele roșii-albastre ale școlii Otago.

Lizzie se surprinse gândindu-se că fiica ei ar arăta fermecător îmbrăcată astfel. Și bluzele albe se asortau perfect tenuului ei auriu sclipitor, buzelor ca zmeura, buclelor ei negre, moi ca și părul lui Lizzie, dar mai groase și mai grele.

– Și Haikina spune că fetele trebuie să învețe mult, mai mult decât băieții! Cine știe multe are multă *mana* și cine are cea mai multă *mana* poate să devină căpetenie.

Lizzie zâmbi stingher. Știa din proprie experiență că pentru o femeie prea multă *mana* nu este totdeauna un avantaj.

– Dar în ce privește prietenele, Matariki, este posibil ca aici să nu îți găsești niciuna.

Matariki o privi liniștită pe mama ei.

– O căpetenie, spune Haikina, nu are prieteni. Căpetenia este int... int...

– Intangibilă, o completă Lizzie.

Și asta îi trezea amintiri neplăcute.

Matariki dădu din cap.

– Așa voi fi și eu.

– Vrei să trecem pe la familia Burton? întreabă Lizzie fără tragere de inimă, în timp ce cabrioleta huruia pe străzile denivelate din Dunedin. Se înțelesese mereu bine cu reverendul Peter Burton, dar soția acestuia, Kathleen, o privea puțin suspicioasă. Michael o iubise mult timp pe Mary Kathleen și căsătoria lui cu Lizzie curmase pasiunea lui ce păruse să se reaprindă la un moment dat. Lizzie ar fi preferat să întrerupă legătura cu familia Burton, știind că reverendul ar fi înțeles asta. Și lui îi făcea la fel de puțină plăcere să îl vadă pe Michael în apropierea lui Kathleen, pe cât îi făcea lui Lizzie să o vadă pe Kathleen în apropierea lui Michael. În plus, mai era și Sean, copilul lui Kathleen și al lui Michael. Sean își cunoscuse tatăl biologic pe când era adolescent și deși cei doi nu își duceau dorul, nu se ignorau.

– Nu sunt la Christchurch? întreabă Michael. Credeam că Heather are o expoziție acolo.

Heather era fiica rezultată din căsătoria lui Kathleen cu Ian Coltrane – o altă poveste de care lui Michael nu îi plăcea să își amintească. Cu mulți ani în urmă, când fusese deportat pentru furt de cereale, se văzuse silit să o lase pe Kathleen în Irlanda. Dar Kathleen nu putuse să îl aștepte să se întoarcă. Tatăl ei o căsătorise cu geambașul Ian Coltrane, care promisese că îi va fi tată copilului ei. Căsnicia fusese una nefericită, dar nu într-atât încât să nu fie binecuvântată cu alți doi copii. Cel mai mic, Heather, își făcuse un renume ca portretistă. În acea săptămână, o galerie din Christchurch îi expunea lucrările. Kathleen și Peter plecaseră acolo cu tânăra femeie, pentru a sărbători evenimentul.

Lizzie nu descoperi nicio urmă de regret în cuvintele lui Michael. Se părea că nu prea îi ardea să facă o vizită familiei Burton, deși toți se arătau foarte prietenoși. Dar firește că lui trebuia să i se pară ciudat să își vadă vechea iubită căsătorită cu altul, pe deasupra și prelat al Bisericii Anglicane. Michael și Kathleen crescuseră împreună într-un sat din Irlanda și erau catolici. Probabil că prezența cultivatului Peter Burton îl intimida pe Michael ori poate și mai mult îl intimida întâlnirea cu nu mai puțin cititul Sean.

Michael se mai împăcase cu gândul că reverendul era mai inteligent decât el, dar era intimidat de deșteptăciunea fiului său, mai ales că băiatul îi lăsase impresia atunci când se cunoscuseră că nu voia să știe nimic despre tatăl lui biologic. Între timp, acesta mai cedase. De când Kathleen se căsătorise cu reverendul și Michael cu Lizzie, Sean nu se mai simțea amenințat de tatăl care apăruse brusc.

– Iar Sean este încă la birou, continuă Michael.

Sean studiase dreptul la Universitatea din Dunedin și se angajase de curând ca stagiar. Voia să devină avocat și muncea din greu.

- Dacă vrem să îl vedem, trebuie să rămânem în oraș. Să mergem la un hotel?

Între Dunedin și Elizabeth Station erau cam patruzeci de mile și pe Lizzie o cam durea inima când se gândea că vor fi atât de departe de fiica lor. Și în ce privește înnoptatul, Lizzie nu știa dacă să se bucure ori să se întristeze. Pe de o parte, o încânta luxul celor mai bune hoteluri și i-ar fi făcut plăcere să savureze o cină festivă și un pahar cu vin cu soțul ei, mai ales că vinul și via o pasionau și încerca să planteze lăstari de viță la fermă. Pe de altă parte, probabil că Haikina și-ar face griji dacă ei nu s-ar întoarce până seara, așa cum anunțaseră. Prietena lor maori și, totodată, profesoara particulară a fetei lor trăise examenul de admitere al lui Matariki la fel de intens ca Lizzie. Ea considera că era o onoare dacă școala accepta o semimaori. Și, în plus, băieții rămăseseră în seama Haikinei. Nu era cinstit să o lase pe tânăra femeie cu ei fără a o preveni.

- Nu, plecăm, se hotărî, în cele din urmă, Lizzie. Poate că Sean are alte treburi. Nu putem să cădem pe capul lui. Mai bine îl vedem când o aducem pe Matariki la școală.

Michael ridică din umeri și Lizzie respiră ușurată văzând cât de ușor renunță Michael la o întâlnire cu Sean și cu Kathleen. El conduse atelajul tras de cai frumoși, de care era foarte mândru, prin fața bisericii și a casei parohiale din Caversham, o suburbie a Dunedinului, unde se afla comunitatea păstorită de Peter Burton. Apoi o luă repede spre munți, către Lawrence. Drumul era lat, bine întreținut și nu prea circulat. Odinioară nu fusese așa. Michael și Lizzie veniseră la Otago pe vremea goanei după aur. Pe atunci, Lawrence încă se mai numea Tuapeka. Zilnic treceau pe aici sute de oameni către zăcământul Gabriel's Gully. Zona arăta și acum ca după un război - atât de mult se săpase, încât vegetația fusese

complet distrusă. Căutătorii de aur lăsaseră în urmă un pustiu noroios, care se refăcea foarte încet.

Între timp, aurul din jurul localității Lawrence se epuizase, cel puțin cel la care aveau acces căutătorii. Zâmbind, Lizzie se gândi la rezervele de la Elizabeth Station. Doar ea și tribul maori stabilit aici știau cât de mult aur aducea râul de pe proprietatea lor și se înțeleseseră ca nimeni să nu trădeze secretul. Aurul finanțase ferma Drury, făcuse bogat tribul maorilor Ngai Tahu și acum va face posibil că Matariki să urmeze o școală superioară.

Căutătorii de aur se mutaseră la noile zăcăminte din Queenstown, iar așezările, odată mari și dens populate înființate de ei, se redusese la câteva sate tihnite, locuite de câțiva fermieri și negustori. Desigur că rămăseseră o grămadă de pungăși, aventurieri și căutători de aur prea bătrâni, prea obosiți sau prea leneși pentru a încerca să se căpătuiască în altă parte. Și aceștia mai căutau încă prin pădurile din jurul localității Lawrence, încă un motiv pentru care Michael și Lizzie nu prea voiau să își lase copiii singuri cu Haikina la Elizabeth Station. Dacă trebuiau să plece noaptea, Lizzie ruga tribul să îi păzească. Atunci, căpetenia trimitea câțiva războinici, care se stabileau lângă râu.

De data aceasta, soții Drury nu își mai făcură griji. Când caii lor au ieșit din pădure pe drumul de acces către Elizabeth Station, văzură mișcare pe râu. Un bărbat maori voinic își făcea de lucru în partea de sus a cascadei cu un vas pentru spălat minereul aurifer, în timp ce Haikina pescuia. În ochiul de apă de jos se jucau stropindu-se cu apă Kevin și Pat, fiii mai mici ai soților Drury.

Hemi, bărbatul Haikinei, le făcu semn cu mâna nou-veniților și continuă să vânture vasul de spălat minereu. Haikina lăsă vârșă pe mal și dădu fuga în întâmpinarea cabrioletei.

Era o tânără înaltă, suplă, cu păr drept și lung până la coapse. Ca institutoare, purta o rochie precum a albilor – *pakeha*, cum le spuneau maorii –, însă își suflecuse poalele astfel că i se vedeau picioarele lungi și maronii.

– Cum a fost, Matariki? întrebă ea emoționată.

Matariki se ridică în picioare și repetă cu mândrie mottoul de la Otago Girls' School:

– Educația întărește inima ca un stejar!

Lizzie își privi uluită fata. De unde scosese asta? Trebuie că o citise pe undeva și o reținuse.

Matariki adăugă:

– Doar că nu știi cât de tare este cu adevărat un stejar. Poate că lemnul de stejar nici nu este la fel de tare ca lemnul de *kauri* ori al arborelui de *totara*.

Michael râse.

– Dumnezeule, chiar suntem la capătul lumii. Copiii cresc fără să fi văzut vreodată un stejar! Este vorba despre un lemn foarte bun, Riki, potrivit pentru o comparație cu o inimă puternică!

Haikina zâmbi:

– Deci o acceptă? întrebă ea plină de speranță.

Matariki confirmă.

– Da, însă doar ca... fiică de căpetenie. Și va trebui să mă numesc Martha, pentru că directoarea școlii nu poate pronunța Matariki.

Haikina o îmbrățișă pe fată.

– La școala misionarelor, mie mi se spunea Angela! îi mărturisi ea.

– Iar eu am să mă numesc Hongi Hika!

Între timp, Kevin și Pat își văzuseră părinții și o zbughiră spre ei fără să se mai îmbrace sau măcar să se șteargă de apă. Pat, cel mai mic, se cățără pe capră și îl îmbrățișă pe Michael,

în timp ce Kevin, care la cei 8 ani ai lui se simțea destul de mare pentru a merge la școală la Dunedin și o invidia pe Matariki pentru acest privilegiu, se fâli cu numele pe care și l-ar fi ales el:

– Dacă la școală primesc alt nume, vreau să mă numesc ca marea căpetenie.

– Căpetenia supremă este Te Maiharanui! strigă Matariki mai tare decât el. Și Hone Heke! Și, pe lângă asta, la școala *pakeha* nu poți purta numele unei căpetenii. Ci doar numele unui *pakeha*. Poate... Captain Cook? Ori Prince Albert?

Lizzie izbucni în râs, în timp ce pe chipul lui Michael apăru o expresie aspră.

– Kevin, tu porți un nume irlandez bun și vechi! A fost al bunicului tău, care făcea cel mai bun whisky din Irlanda de Vest! Ca să nu mai vorbim de cum cânta la vioară și...

– Numele tău vine de la Sfântul Kevin, își puse Lizzie soțul la punct. El a fost un om important și bun, a pus temelie mănăstirii din Glendalough. Și probabil că nici nu bea whisky. Dar de asta nu sunt sigură. În orice caz, ție nu îți va da nimeni un alt nume, nu îți face griji.

– Doar fetele primesc nume noi! spuse Matariki și coborî cu demnitate din cabrioletă. Și o să primesc și haine noi!

Michael ridică din sprâncene.

– O să coste o avere, spuse bărbatul întors spre Hemi, care se îndrepta către el întinzându-i o sticlă cu whisky. Michael luă o înghițitură din băutura și îi zâmbi acestuia. Iar aveți nevoie de bani?

El arătă spre vasul pentru aur.

Hemi oftă.

– Sunt vești din nord, zise el. Și cereri, dacă este să o spunem așa.

Ca și Haikina, Hemi vorbea și el bine engleza și de aceea făcea parte dintre puținii săi prieteni adevărați din satul maori. De fapt, Lizzie – și mai târziu, firește, și Matariki – menținea aici legăturile. Lizzie vorbea limba tribului Ngai Tahu și trăise la ei. Michael stătea permanent în apropierea ei și avea impresia că era socotit un molău de războinici. Ca și Haikina, Hemi frecventase școala misionară, după care lucrase la o mare fermă. Se reîntorsese în trib de puțină vreme, mai ales pentru Haikina.

– Cereri? întrebă Michael. Să nu îmi spui acum că lui *kingi* al vostru i-a venit ideea de a vă majora impozitele.

Hemi râse amar. Până în urmă cu câteva decenii, în Noua Zeelandă nu existase o guvernare centrală a maorilor. Dar cuiva îi venise ideea că poziția triburilor în negocierile cu albi ar fi mai bună dacă acestea ar fi reprezentate de un singur „rege”. Tawhiao, inițial căpetenia tribului Waikato, a fost cel de al doilea dintre acești *kingi*.

– Asta a însemnat sfârșitul regalității lui, afirmă Hemi. Dar colecte ori contribuții voluntare există, de cele mai multe ori de la căpeteniile care se ridicaseră împotriva *pakeha*. Iar noi, Ngai Tahu, ne dorim să ne răscumpărăm libertatea. Să se certe ei pe Insula de Nord. Noi preferăm să trăim în pace cu *pakeha*.

De fapt, triburile din Insula de Sud își rezolvau conflictele de cele mai multe ori prin negocieri.

– Căpetenii rebele? Mă face să mă gândesc la Kahu Heke, remarcă Michael. Mai băntuie printre cei din Hauhau?

Hauhau era denumirea dată de maori unei ramuri a mișcării Pai Marire, care milita vehement pentru păstrarea tradițiilor maorilor și pe cât posibil pentru recăpătarea pământurilor colonizate de *pakeha*. Kahu Heke reprezentase permanent acest curent, cu toate că mult timp îl ignorase. În locul unei Noi Zeelande *pakeha* libere, visa o națiune maori sub un *kingi*